

Svajonių
ROMANAI

Balzamas

JOSIE METCALFE

Buvęs būsimas

/ 2012 sausis–vasaris

Knygute.lt

Josie Metcalfe

BUVEŖS BŪSIMAS

Romanas

Versta iš Josie Metcalfe, Her Long-Lost Husband,
2010

© Josie Metcalfe, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Prologas

- Ačiū, - mestelėjo Gregoras durininkui, kuris palaikė jam atdaras sunkias duris, tačiau per pašėlusį širdies plakimą vos girdėjo savo žodžius. Baisiai bijojo, kad atvažiuo per vėlai, nenurimo net dabar, kai akys apsiprato su bažnyčios prietema, nutilo pažįstama vargonų muzika ir jis išgirdo skardų kunigo balsą, aidintį virš poros, stovinčios prie altoriaus, galvų.

- Mylimieji...

Kunigo kreipimasis užgožė šnabždesių užimą - visi parapijiečiai susikaupė klausytis laiko nušlifuoatų žodžių.

- Mes susirinkome...

Šį kartą glaudžiose klauptų eilėse turbūt susirinko jie visi, - pamanė Gregoras ir kreivai šyptelėjo. Vienoje pusėje - rinktinė jos Meningtonų-Forbų dėdžių, tetų ir pusbrolių draugija. Visi išpuikę, kaip, matyt, ir dera turint mėlyno kraujo. Jaunikio pusė tikriausiai irgi grūste prigrūsta apsirijusių senųjų turčių palikuonių su dar senesniais titulais, ilgomis dai liomis nosimis ir taisyklingais žandikauliais.

Tačiau Gregoras į juos net nežvilgtelėjo.

Vienintelis žmogus, į kurį smigo jo akys – moteris liekna figūra. Vilkėdama subtilia dramblio kaulo spalvos suknele, ji atrodė beveik nereali tarsi kiaulpienės pūkelis... tolimas šešėlis linksmos, patrauklios moters, kurią jis kažkada pažinojo.

Net iš tolo Gregoras matė, kaip smarkiai ji pasikeitė – realybėje skirtumas dar akivaizdesnis nei meniškame studijoje fotografuotame portrete, kurį jis matė šį rytą, bet ar pokyčiai tik kūniški? Ar liko kas nors iš pavydžios, aistringos moters, kurią jis kadaise pažinojo?

- ...yra kokių nors priežasčių, dėl kurių jie negalėtų tuoktis, tegu kalba dabar arba nutyla amžiams.

Žodžiai buvo ištarti nesąmoningai: iššūkis, metamas per kiekvienas panašias apeigas, nė nesitikint, jog kas nors atsistos ir atsilieps.

Na, niekas neatsistos ir šį kartą, bet tik todėl, kad be kitų pagalbos jis nepajėgia išlipti iš invalido vežimėlio. Tačiau tai dar nereiškia, jog nutylės. Nebuvo iš ko rinktis, tad Gregoras giliai įkvėpė.

- Šios apeigos negali tęstis, – pareiškė jis ir pats nustebo, kaip garsiai nuaidėjo balsas skliautuose – lyg būtų šaukęs.

O gal tikrai sušuko. Sunku tiksliai pasakyti, kai apėmęs toks nerimas. Jis tik jautė, kad širdis plaka kaip pašėlusis, kūnas dreba belaukiant, kas bus toliau, o akys nė akimirkos nepaleidžia lieknos figūros, stovinčios altoriaus laiptelių apačioje.

Susirinkusiųjų reakcija priminė jam kadaise matytą sujudintų bičių avilį, bet, žinoma, šios bitės labai aristokratiškos – jos tik aikčioja ir dėbčioja įsibrovėlio pusėn, jų murmėjimas ir bambėjimas tuojuo nuščiuovo griežtai prabilus kunigui:

– Dėl kokių priežasčių turėčiau nutraukti apėigas?

Gregoras žiūrėjo į liekną nugarą, kuri staiga įsitempė – moteris atpažino jo balsą.

Gaila, jog viskas išėjo būtent taip. Tikra sėkmė, kad šįryt jam į rankas pateko tas žurnalo straipsnis, o juk galėjo likti nesužinojęs, kas vyksta, ir paskui jau būtų buvę per vėlu. Akivaizdu, geriau būtų buvę susisiekti su ja anksčiau, tada ji nebūtų pakliuvusi į tokią keblią situaciją.

Tačiau yra taip, kaip yra – jis sėdi čia, akys raibsta nuo spalvų vaivorykštės saulės spinduliams liejantis pro vitražą ant elegantiškos

suknelės sijono.

Tada ji, judėdama lėtai ir sunkiai tarsi robotas, atsisuko išplėtusi akis: sukrėsta ir vis dar negalinti patikėti.

Ausyse Olivijai keistai suspengė. Deja, įprastas garsas iš varpinės, skelbiantis apeigų pabaigą, šį kartą džiaugsmo nesukėlė.

Ir tas balsas!

Nepamirštamasis kimus balsas su pašėlusiai erotišku akcentu – jai visada, nuo pat pirmo susitikimo, išgirdus jį linkdavo keliai.

Jis gali būti tik Gregoro.

Tačiau tai neįmanoma.

Gregoras miręs.

Olivija sudrebėjo nuo šios minties ir ją prislėgė kaltė, jog niekaip nesugeba pamiršti pirmojo vyro... *vienintelio*, kurį mylėjo.

Jautėsi kalta, kad vaizduotėje tebegirdi jo balsą; kalta, kad tik *bandė* apsimesti įveikusi netektį.

Nereikia nė atsigręžti – ir taip aišku, kad Gregoro čia būti negali. Daugybę kartų grėžiojosi, kai išsiilgusios mintys priversdavo patikėti, kad girdi vyrą. Jau pamiršo, kiek kartų manė atpažinusi jį – aukštą, tamsiaplaukį vyrą ne-

kantria eisena ir pilkomis akimis.

Tačiau negalėjo atsispirti neatsisukusi. Nors ir stovėjo šalia Ešlio, vyro, kurį mama visada laikė idealiu sutuoktiniu savo užsispyrėlei dukteriai, atsigręžusi nužvelgė gėlėmis išpuoštą tarpą tarp klauptų.

Olivijai užgniauzė gerklę ir vos nesustojo širdis išvydus Gregorą – ne stovintį, liekną ir galimą, kaip tą dieną, kai matė jį paskutinį kartą, o sėdintį invalido vežimėlyje; įsmeigęs jai į veidą nežemiškai blyškias akis jis atrodė tik kaip šešėlis vyro, kurį ji kažkada pažinojo.

Tačiau tai *buvo* Gregoras.

Jis gyvas!

Gyvas, bet... gerasis Dieve, jis atrodo baisiai! Toks perbalęs, pilkas ir...

Gal serga? Miršta?

O gal apie jo mirtį buvo pranešta per anksti?

Jo akys tikrai panašios į žmogaus, ilgai kentusio skausmą – fizinį arba dvasinį.

Olivija miglotai suvokė, kad aplink ėmė murmėti žmonės, tarsi zyztų bitės vasarinių gėlių darželyje; jai atrodė, kad šią akimirką, po dvejų metų agonijos, jai sustos plakusi širdis.

Tos akys!

Dabar Gregoras atrodė pažeidžiamas, tačiau

jo akyse kaip visada ryškiai švietė gyvenimo aistra, ir traukė ją it galingas magnetas.

Pajutusi, jog nepajėgia atplėšti nuo jo žvilgsnio, Olivija suprato, kad niekas nepasikeitė, nors nuo paskutinio jų susitikimo praėjo daug laiko, nors ji mėgino save įtikinti susitakiusi, jog Gregoras ją paliko amžinai.

- Paaiškinkite, pone, - neatlyžo kunigas ir Olivija pamatė, kaip Gregoras lėtai užsimerkė, tarsi norėdamas nutraukti juos siejantį ryšį.

Tai nepadėjo.

Vos jam pakėlus tankias juodas blakstienas ryšys vėl užsimezgė ir atrodė, kad juodu negali atplėšti vienas nuo kito akių.

Olivija staiga suvokė pastebinti kiekvieną dalelę... matė, kaip jis ištiesia pečius po švarku, kurį vilki... švarkas jam per mažas, lyg būtų jį pasiskolinęs norėdamas atvykti čia... kitaip negu kelnės, kurios ant nepaprastai plonų nejudančių šlaunų atrodė gerokai per plačios.

Nors tarp priešingų praėjimo galų buvo nemažas nuotolis, Olivija pastebėjo tamsius šešėlius jam po akimis, matė, kaip pakilo jo krūtinė, kai norėdamas nusiraminti Gregoras giliai įkvėpė, ir tik tada prašneko virpančiu balsu:

- Šios apeigos negali tęstis, nes ponias jau

yra ištekėjusi... už manęs.

Keletą sekundžių aplinkui buvo visiškai tylu, o paskui užvirė tikras pragaras. Atrodė, kad kiekvienas svečias turi ką pasakyti apie netikėta linkme pakrypusius įvykius, bet Olivijai tai nelabai rūpėjo: jausmai, susikaupę per dvejus slegiančius metus, galų gale prasiveržė.

Paskutinis dalykas, kurį ji matė prieš sulinkstant keliams ir aptemstant protui, buvo į ją ištiestos Gregoro rankos ir bejėgiškas nusivylimas akyse, geriau nei iškalbingiausi žodžiai pasakantis, kad tai *jis* norėtų sugauti ją krantinčią.

Pirmas skyrius

- Olivija! - veriantis motinos klyksmas pro garsų kakofoniją prasiskverbė į tarsi vatos prikimštą Olivijos galvą.

Per tiek metų ji išmoko nebegirdėti nusivylimo ir pykčio mišinio, nuolat skambančio motinos balse. Šis atvejis visiškai toks pat - ji dar keletą akimirų pabuvo užsimerkusi, kol įgavo jėgų susidurti su virš galvos pakibusiu audros debesiu. Galėtų kirsti iš nemenkos sumos, kad tėčio niekur neberasi. Kartais Olivija klausda-

vo savęs, ar tik tėvas nėra jos vaizduotės vaisius – vaikystėje ji taip retai jį matydavo. Ji įtarė, jog motina už jo ištekėjo dėl sąskaitos banke, o ne dėl ramios tėčio, šeimos padėties įpratinto susitvardyti, meilės. Kai Olivija paaugo tiek, kad imtų pastebėti tokius dalykus, tapo aišku: tėtis visada mieliau rinkdavosi savo šunų, o ne žmonos draugiją.

– Ar tai *tiesa*? – šaižiai sušnypštė – šiek tiek garsiau, kad galėtum tai pavadinti šnabždesiu, – Ešlio motina.

Tik Filida Greison-Smit sugeba piktintis *taip* tyliai, tuo labiau kad gali nukentėti du patys brangiausi jai dalykai: šeimos vardas ir mylimiausio sūnaus jausmai.

– Žinoma, ne, mama, – ištarė Ešlis raminau tonu, kuriuo paprastai maldydavo savo valdingą motiną. Jei tik moteriškė žinotų tikrąją priežastį, kodėl juodu sutiko tuoktis... – Olivijos santuoka nutrūko, kai jos vyras buvo paskelbtas mirusiu.

– Akivaizdu, jog aš gyvas, – ištarė kimus balsas su gundančiu akcentu, persekiojęs Oliviją sapnuose, ir ji galų gale prisivertė atsimerkti vis dar netikėdama, kad tai ne vienas iš košmarų, kurie lyg keršydami lankė ją nuo tos dienos, kai neatlaikiusi spaudimo moteris suti-

ko tekėti už Ešlio.

Po akimirkos Olivija susivokė gulinti visu ūgiu ant raudono kilimo prie altoriaus laiptelių, apsupta, kaip atrodė, kelių šimtų svečių.

Tai kaip atsitiko, kad pirmos akys, kurias pamatė, buvo Gregoro? Nuo susirūpinimo jų sidabrinis žvilgsys patamsėjo lyg alavas.

- Ar gerai jautiesi?

Tiesą sakant, ji neišgirdo šio tylaus klausimo, bet lengvai perskaitė iš lūpų, juolab kad nepajėgė atitraukti nuo Gregoro akių.

Ar gerai jaučiasi? Kaip ji gali žinoti, kai viduje jausmai tiesiog kunkuliavo grumdami su klausimais, kuriuos Olivija norėjo užduoti.

Kas jam atsitiko?

Kodėl jis sėdi vežimėlyje?

Ar po paskutinės dislokacijos negrįžo pas ją dėl ligos?

Ar pranešimas apie jo mirtį prasimanytas, nes Gregoras *nenorėjo* grįžti?

Gal paprasčiausiai nustojo ją mylėjęs?

O gal jam nė motais, kad sudaužė jai širdį?

Olivija buvo sumišusi dėl patirtos gėdos ir suvokimo, kad neišvengs žiniasklaidoje mirgančių šios dienos įvykių komentarų, tačiau jai tai dabar nerūpėjo, nes širdį perpus plėšė ge-

rokai stipresni jausmai.

Galų gale iš jų svarbūs tik du: neapsakomas džiaugsmas, kad vyras, kurį mylėjo, tebėra gyvas, ir augantis pyktis, kad jis taip beširdiškai su ja pasielgė.

- Leisk man atsistoti, - pareikalavo ji ir nekantriai nustūmė Ešlio rankas, kai šis mėgino sutrukdyti jai ištrūkti iš tokios nepatogios padėties.

- Ar tikrai pajėgsi? - susirūpino buvęs jaunikis.

- Žinoma, pajėgsiu. - Olivija stengėsi kalbėti ramiai, nors tai nelengva, kai virpa kiekvienas kūno raumenėlis. - Nualpau dėl sukrėtimo, ne dėl ligos, - pridūrė apsidžiaugusi, kad keliantis nuo grindų nereikia grumtis su pūsta kaip mo-renginis pyragaitis motinos parinkta suknele.

- Bet Olivija... Mieloji!

Ji beveik girdėjo, kaip kirba motinos smegenys ieškodamos būdo užglaistyti nesėkmę... išgelbėti reputaciją šių įžymių žmonių akivaizdoje... tačiau Olivija staiga suvokė, jog yra tik vienas galimas kelias.

- Ponios ir ponai, - pradėjo ji nekreipdama dėmesio, kad susispietusioje minioje giminaičiai pradėjo atvirai prunkšti. - Kaip patys su-

pratote, vestuvių šiandien nebus. Kad ir kaip būtų, vaišės paruoštos ir laukia jūsų, todėl tie, kurie šiandieną tikėjotės susitikti su toliau gyvenančiais draugais ar giminaičiais, esate maloniai kviečiami.

Olivija stengėsi išlaikyti dirbtinę, tarsi priklijuotą šypseną ir pažvelgti į kuo daugiau akių tikėdamasi, kad pavyks visus apkvailinti apsimetus ramia ir susitvardžiusia.

Akies krašteliu Olivija matė, kaip jos motina it paklaikusi mojuoja rankomis, tačiau nepaisydama jos tėsė:

- Tikiuosi, visi puikiai praleisite laiką ir... ir pakelsite taurę dėkodami, kad Gregoras gyvas. Dėkoju visiems susirinkusiems.

Dabar ji troško pabėgti ir atsigauti susiradusi tylią vietelę, bet buvo baisu net pagalvoti, kad teks dėlioti kojas vieną priešais kitą, tuo labiau kad kiekvieną judesį akylai stebės Gregoras.

- Olivija? - Norėdamas pagelbėti Ešlis apkabino ją per liemenį, bet užuot nusiraminsi ji pasijuto dusinama ir... slegiama kaltės. - Ar galiu kuo nors padėti? - Jis prisilenkė arčiau ausies....